

Στην Κύθνο με το Γλαύκο και το Scorpion 8.10 G2

του ΚΩΣΤΑ ΜΑΔΟΥΡΟΥ

Στις 12 Ιανουαρίου, πραγματοποιήθηκε η πρώτη για το 2008, εκδρομή που οργανώνει ο σύλλογος φίλων υποβρύχιου κυνηγιού, Γλαύκος. Στην εξόρμηση αυτή έλαβα κι εγώ μέρος, αφού το μέρος που είχε επιλεγεί ήταν ένας προορισμός που δεν είχα επισκεφτεί ξανά. Προορισμός μας ήταν η Κύθνος.

Το Σάββατο το πρωί και ώρα 07:00, ντυμένος από το σπίτι μου με τη στολή, συνάντησα τα άτομα που θα λάμβαναν μέρος στην εκδρομή, στο πάρκινγκ σκαφών «Πέρασμα». Τα πρωινά αστεία και τα πειράγματα δεν έλειπαν. Όλοι ήμασταν χαρούμενοι για το ταξιδάκι μας. Η διάθεση που είχαμε μας ένωσε αμέσως και έτσι οι 7 «άγνωστοι» έγιναν 7 συνοδοιπόροι. Το ταξίδι είχε κιόλας αρχίσει. Ο χειριστής του σκάφους ήταν ο Κίμωνας, εκπρόσωπος του πάρκινγκ σκαφών «Πέρασμα», ήθελε κι αυτός με τη σειρά του να ακολουθήσει το συνθησιμένο γι' αυτόν προορισμό. Τα πράγματα φορτώθηκαν στο Scorpion 8.10 και όλα ήταν έτοιμα για αναχώρηση. Το κρύο πρωινό του Γενάρη ήταν αρκετό για

Με 6 άτομα στην πρύμνη, συν τους εξοπλισμούς, συν τα καύσιμα 380lt, 100lt νερό, το Scorpion παρόλα αυτά στις 3.500 στροφές έδειχνε 28 με 30 κόμβους. Το ύψος των κυμάτων ήταν περίπου ένα μέτρο και κάτι. Ο Κίμωνας ακολουθούσε την πορεία που είχε χαράξει στο GPS. Εγώ συνοδηγός, απολάμβανα το ταξίδι και την ωραία πλεύση του Scorpion. Για να είμαι απόλυτα ειλικρινής, ήταν η πρώτη φορά που με 8 άτομα πλήρως συν σχεδόν άλλο τόσο βάρος σε εξοπλισμούς, ταξίδευα με 30 κόμβους σε μία τέτοια θάλασσα. Τα κύματα δεν είχαν μόνο ύψος αλλά έτσι όπως κατέβαιναν από το βορρά ενώνονταν και σταύρωναν. Αυτό δεν έδινε στο χειριστή την ευκαιρία να χειριστεί με ένα συγκεκριμένο τρόπο οδήγησος το

την Κύθνο. Πλησιάζοντας ο καιρός παρέμενε ίδιος αλλά ο κυματισμός γινόταν πιο ομαλός και στρωτός. Πλησιάζοντας στο νησί άρχισα να βλέπω το όμορφο τοπίο του νησιού των Κυκλάδων. Δεξιά μας και πιο νότια φαινόταν η Σέριφος. Κατευθυνθήκαμε προς το νοτιότερο σημείο της Κύθνου, στο ακρωτήριο του Αγ. Δημητρίου. Εκεί η θάλασσα ήταν ήρεμη, η μανέτα κατέβηκε λίγο και έβγαλα μερικές φωτογραφίες. Η θέα πανέμορφη, τα νερά γάρφα και διαυγή. Πόσο ωραία μέρη έχουμε στη χώρα μας. Έτσι απλά, λιτά και όμορφα και αναρωτιέμαι πόσοι από εμάς τα γνωρίζουμε και τα έχουμε επισκεφθεί. Η Κύθνος απέχει από τον Πειραιά 52 ναυτικά μίλια και από τον κόλπο της Αναβύσσου 32. Το ταξίδι μας ξεκίνησε στις 07:40 και στην Κύθνο,

να μας κάνει να ντυθούμε όσο καλύτερα γινόταν. Το θερμόμετρο στο ψηφιακό μου κοντέρ νωρίτερα είχε δείξει 3 βαθμούς. Δίκαια λοιπόν ήμασταν ντυμένοι μέχρι τα μπούνια. Κοτσάραμε το σκάφος στο τζιπ και κατευθυνθήκαμε προς τη γλιστρα της Αναβύσσου. Μέσα στον κόλπο ο καιρός ήταν ήρεμος, χωρίς αέρα και κυματισμό. Το πρωινό ήταν φανταστικό, κάθε φορά που ξεκινώ μια τέτοια εξόρμηση σε συνδυασμό με το αγαπημένο μου μακράν ψαροτούφεκο, κάνω σαν μικρό παιδί. Ο Κίμωνας, χειριστής του Scorpion, ζεσταίνει τη μηχανή, ανοίγει το GPS plotter και κάνει τον τελικό τυπικό έλεγχο στα όργανα, τα καύσιμα και τον κινητήρα. Η μανέτα κατεβαίνει, τα φερμουάρ ανεβαίνουν ως το γιακάκι και το σδάκι στο σκάφος αρχίζει να παίζει. Καθώς περνάμε το στενό μεταξύ Πατρόκλου, παρατηρούμε πως από κακή μας επιλογή έχουμε φορτώσει το σκάφος κάπως λάθος. Έτσι το σκάφος ήταν οπισθόβαρο, κάτι που θα έκοβε από την επίδοσή του Scorpion. Και πράγματι, μετά το στενό του Πατρόκλου η θάλασσα κατέβασε ένα βοριά 3 με 4, όπως έδειχνε και το internet.

σκάφος. Με το αριστερό του χέρι στο τιμόνι και το δεξί στη μανέτα, το οδηγούσε από κορφή σε κορφή. Είναι λίγες οι στιγμές που στην καθημερινότητά μας χαιρόμαστε με κάτι και ξεφεύγει το μυαλό μας. Γι' αυτό και αποφασίσαμε να λάβουμε συμμετοχή σε μία από τις καθιερωμένες πλέον εκδρομές του Γλαύκου για να ξεφύγουμε από τα τετριμμένα. Η σπαθάτη γάστρα του Scorpion έκοβε το κύμα εύκολα και η απόσβεση του κύματος ήταν ομαλή... Υπήρξαν φορές που ο Κίμωνας κατέβασε κι άλλο τη μανέτα και το GPS έδειχνε 35 και 37 κόμβους. Μια στενή γάστρα με μεγάλη γωνία εισόδου έδωσε άλλη χάρη στο σκάφος και οδηγική απόλαυση. Το τιμόνι καθώς παρατηρούσα, δεν έδειχνε να «κοσκινίζει» στους απότομους ελιγμούς και στην ένταση του καιρού. Ο Χάρης ζήληψε και ζήτησε από τον Κίμωνα να πάρει τη θέση του για λίγο. Αυτό βέβαια το λίγο διήρκεσε έως την Κύθνο, αλλά δεν έλεγε να αφήσει τη θέση αυτή με τίποτα. Αφού αφήσαμε στα αριστερά μας την Κέα, συνεχίσαμε να κατευθυνόμαστε προς

συγκεκριμένα στο ακρωτήριο του Αγ. Δημητρίου, ήμασταν 09:00. Αφού το πρώτο γκρουπ ετοιμάστηκε για την πρώτη σκάντζα, πέσαμε στο νερό και αρχίσαμε να κολυμπάμε. Ο βυθός πανέμορφος και επιβλητικός. Γκρέμια κατέβαιναν από την αποχή του νησιού και κατέληγαν άλλοτε στα 20 και άλλοτε στα 30 μέτρα. Εγώ μαζί με το Χάρη και το Μπάμπη αρχίσαμε να κάνουμε τις πρώτες βουτιές. Τα άλλα δύο ζευγάρια, ο Κώστας με το Σπύρο και ο Παύλος με το Χρήστο, έπεσαν στα πιο μπροστινά μέρη προς την Κανάλα. Εμείς κολυμπήσαμε στην αρχή προς τα βορειοδυτικά, προς τον κάβο του Αγ. Δημητρίου, αναζητώντας κανένα μαύρο, που ίσως να είχε ξεχαστεί από το καλοκαίρι ή κάποιο άλλο ασιόλογο περαστικό θήραμα. Σε μια πολύ ρηχή βουτιά θέλοντας να ελέγξω μια τρύπα είδα με αρκετή έκπληξη μια πανέμορφη κολοκύπα να λιάζεται απ'έξω. Αργά και ήρεμα στην αρχή το χέρι μου την πλησίασε τσεκάροντας την αντίδρασή της ώσπου με μια ξαφνική κίνηση την άρπαξα από το πάνω μέρος του σώματός της. Μην θέλοντας να τη

καλάσω τρυπώντας τη, την έδεσα στη σημα-
δούρα με μια ελιά. Πιο δίπλα ο Μπάμπης
παρακολουθούσε το Χάρη σε μια βαθιά για
την εποχή βουτιά. Ύστερα από τις απαραίτη-
τες αναπνοές μας ενημερώνει ότι είδε μια
στήρα σε ένα φρύδι της αποχής. Σειρά για
βουτιά είχε ο Μπάμπης. Όμως το ρευματάκι
που επικρατούσε κοντά στον κάβο ήταν αρ-
κετό έστω και για λίγο να καθεί το στίγμα και
μαζί με αυτό και το ψάρι.

Αφού πέρασε αρκετή ώρα χωρίς κάποιο
αξιόλογο θήραμα και με εναλλακτικές βου-
τιές και των τριών μας με ευλαβική παρατή-
ρηση στον καταδυόμενο φίλο μας, το ψάρ-
μα συνεχίστηκε στο σημείο αυτό για περίπου
2 ώρες. Δυστυχώς κάποια στιγμή και ενώ
εμείς πλέον είχαμε αλλάξει πορεία και επι-
στρέφαμε προς την Κανάλα, σήκωσα το κε-

είχαν πιάσει λίγα μελανούρια και μπάφες.
Όλοι μαζί πήγαμε να βρούμε το τρίτο ζευγά-
ρι, τον Παύλο με το Χρήστο. Μερικές ωραίες
πιτσιλιωτές κειλούδες και μεγάλες σάλπες
στόλιζαν την ψαροβελόνα τους κινούμενοι
σε έναν ρηκό κολπίσκο. Μάλιστα σε βάθος 5
μόλις μέτρων είδαν και ένα ροφό ο οποίος
όμως δεν τους έκανε τη χάρη. Αλλάξαμε τό-
πο ύστερα από μια μικρή ανάπαυλα με λίγες
φρυγανιές και αρκετό νερό και αργότερα με
το Μπάμπη και τον Χάρη πέρασε Ξανά σε
ένα ύφαλο που γνώριζε ο Κίμωνας. Η
θάλασσα εκεί ήταν κάπως κυματώδης, αλλά
κάποια από τα ψάρια ήταν εκεί μέσα στην
κακοκαιρία. Χαρακτηριστικό της περιοχής
ήταν ότι από την επιφάνεια δε φαίνονταν τα
ψάρια, αλλά βρίσκονταν κρυμμένα στις πο-
λυάριθμες τρύπες και σχισμές. Με ένα ψιλο-

Εσκίνησε. Το σδάκι άρχισε πάλι να παίζει και
η ατμόσφαιρα ήταν ιδιαίτερα χαλαρωτική.
Στα αριστερά μας ο ουρανός είχε απίστευτα
χρώματα. Ο δρόμος για την Αθήνα δεν ήταν
ίδιος με τον πρωινό από πλευράς
κυματισμού. Πάλι από την πάντα τον είχαμε
αλλά λίγο πιο άγριο και φουρτουνιασμένο.
Το ότι είχαμε κάψει όμως ένα ποσοστό από
τα καύσιμα, μας έκανε πιο ελαφρούς και
έτσι το βαρύ κεράκι του Κίμωνα έδωσε κι
άλλο γκάζι. Το 250άρι μοτέρ της Suzuki,
αθόρυβο και δυνατό, έσπρωχνε άνετα το
Scorpio 8.10. Το σκάφος είναι πλήρως εξο-
πλισμένο και προβλεπόμενο όπως όλα τα
ενοικιαζόμενα φουσκωτά που το πάρκινγκ
σκαφών «Πέρασμα» διαθέτει. Σκεφτόμουν
φέτος να αγοράσω ένα φουσκωτό αλλά η
λύση της ενοικίασης μέχρι στιγμής με έχει

φάλι και με έκπληξη είδα ένα φουσκωτό να
αγκυροβολεί και ένα μόνο ψαροκυνηό να
πραγματοποιεί μοναχικό ψάρεμα. Φιλαράκι,
εάν τυχόν διαβάζεις αυτό το άρθρο, έχω να
σου το εξής: Σε καταδικάζω σε ισόβια βλα-
κεία και σου επιστώ την προσοχή πως είσαι
επικίνδυνος για τον εαυτό σου και την οικο-
γένειά σου. Μάλλον δεν έχεις ιδέα για το τι
γίνεται γύρω σου και η βλακεία σου που
βουτάς μόνος μόνο κακό μπορεί να φέρει.
Αφού άφησα από το μυαλό μου τον ανόητο
ψαροκυνηό, έρμαιο των πράξεών του, συνέ-
χισα με το Μπάμπη και τον Χάρη το ψάρεμά
μας. Ο Κίμωνας έκανε ένα έλεγχο στο γκρου-
πάκι μας για να δει αν όλα πάνε καλά. Εμείς
άπραγοι από το συγκεκριμένο σημείο ανεβή-
καμε στο Scorpio και κατευθυνθήκαμε
προς τα άλλα δύο ζευγάρια. Πλησιάζοντας
τους πρώτους, Σπύρο και Κώστα, είδαμε ότι

καρτεράκι έβλεπε τους σαργούς και τα με-
λανούρια να ξεμυτίζουν και έτσι άρχισαν να
συλλαμβάνονται τα πρώτα μας ψαράκια. Κο-
λυμπώντας κατά μήκος της ακτογραμμής
ανακαλύψαμε αρκετές μεγάλες λαπίνες, οι
οποίες από μακριά έμοιαζαν μικρότερες και
ξεγελούσαν το μάτι. Στα ρηκά μονόπετρα
ανακαλύψαμε κρυμμένα μελανούρια και κα-
ταφέραμε να πάρουμε μερικά. Το ίδιο περι-
που σκηνικό συνέβη και με τις άλλες ομά-
δες. Ο Κώστας έβγαλε συν τοις άλλοις και
μια μεγάλη κατακόκκινη σκορπίνια, ό,τι πρέ-
πει για σούπα. Ο Κίμωνας συνέχισε να πραγ-
ματοποιεί βόλτες σε όλα τα ζευγάρια πάντα
πρόθυμος να τους μεταφέρει σε άλλο μέρος.
Κατά τις 4 και κάτι όλα τα ζευγάρια κρυμμέ-
να και κουρασμένα ήταν πάνω στο σκάφος
και άλλαζαν για την επιστροφή. Ο ήλιος είχε
αρχίσει να δύει και το ταξίδι της επιστροφής

βάλε σε σκέψεις. Ένα τέτοιο σκάφος, με
ολοκληρωμένο εξοπλισμό και σε άριστη κα-
τάσταση, είναι η λύση που έχω βρει.
Έξυπνη και πρωτοποριακή επίσης η ιδέα του
Γλαύκου για μονοήμερες ψαροτουφεκάδικες
εξορμήσεις σε προορισμούς δύσκολους για
τους πολλούς, ακατόρθωτους για κάποιους
και οικονομικούς. Η νύχτα άρχισε να πέφτει
για τα καλά. Η επιστροφή είχε ξεκινήσει
17:05 το απόγευμα και ήταν 18:05 όταν
καθαρά άρχισα να βλέπω τις καβοκλώνες
του Σουνίου. Το μυαλό άδειασε τελείως, προ-
βλήματα, άγχος και σκοτούρες είχαν μείνει
όλα πίσω από το πρωί. Τι σκεφτόταν ο καθέ-
νας μας δεν ξέρω, γύρισα και κοίταξα τα
παιδιά. Όλοι κάτι σκέφτονταν... Ένα γέλιο
από όλους μας Ξαφνικά και μικροπειράγμα-
τα. Τώρα ήξερα τι είχαν στο μυαλό τους.
Την επόμενη εξόρμηση!